

Per Joan Lahoz Vaquer

Aquesta és la història de Nicanor Picaporte, un home que va viure fa molts anys i que ara coneixerem en boca dels seus amics, coneguts i familiars.

Nicanor va nèixer en un petit poblet costaner de la província d'Àvila, de pares molt senzills i de mares molt riques.

L'embaràs és una de les coses més antigues que es coneixen, ja que després de 40 anys es pot saber si una persona està o no embarassada i ademés saber si és nen o nena. Doncs bé, el nostre protagonista, que descendia de l'embaràs, va tenir una infància molt dura, quasi tant com una esponja. Ja de ben petit, la seva mare li deia que era com un telèfon el qual sempre comunicava i això degut a que els telèfons fan pi...pi...pi... i Nicanor sempre feia pis...pis...pis...

Al col·legi sempre li robaven els entrepans, els bolígrafs, mai arribava amb els seus llibres i sempre li copiaven als exàmens donant-li la culpa a ell i suspenent-lo. A l'hora de l'esbarjo sempre jugava a futbol amb els seus companys, era una peça clau dins del partit, era la pilota.

Era un noi jove, ja maduret, quasi bé un ancià quan es va llicenciar en Filosofia i Lletres de canvi, explica el seu amic Cirilo. Mentres estudiava va treballar en diversos llocs: va fer de cronista (venedor de cronòmetres) per a una revista, va treballar a unes mines de la província de Toledo en les que diàriament s'extreien 1.000 dotzenes d'ous. Normal, hi havia 500 dotzenes de treballadors... doncs fes el compte, diu Fortunato, un vell miner.

També va estar una temporada a un cinema fent sentar a la gent, per cert, a l'estrena de "Sangre y Arena", el públic va aplaudir a rabiar i Nicanor i els demés acomodadors van tenir que posar injeccions anti ràbiques a go-go, recorda amb escuma blanca a la boca un dels assistents aquella nit.

Va ser un home molt viatjant, va viatjar per tot arreu, sense sortir de la seva habitació va anar fins a Londres, Jamón York, Moscú-ro está esto, París, Nova Sueter o Nova Pullover (Nova Jersey per als yankees).

En els seus viatges va conèixer a Cervantes, al que li va demanar la mà, però com aquell ere manc... Va conèixer a Felipe IV de baño, a Carlos V Estrella si us plau i a una dona (la seva primera núvia) que era vídua de naixement.

Una de les experiències que més recordava Nicanor, ens diu Dorotea, va ser al veure un Objecte Volant No Identificat que vestia un pantaló a ratlles (o clenxes), una camisa de flors i unes sabates de xarol negre. No podia donar crèdit al que veien els seus ulls i els tripulants de la nau molt amablement li van dir: "Tranquil home, si nosaltres no hem vingut a demanar-li diners". Si el pobre Nicanor aixequés el cap -continua Dorotea- aquestes hores serien les dos i mitja si no fossin tres quarts de nou. Un altre dia no va poder aguantar-se els nervis i li van fugir tots corrent arrabal avall fins a la muntanya (posteriorment va inventar el Sant Fermí).

- Què hi havia entre vosté, Sra. Dorotea, i Nicanor?

- Ai!! jove, hi havia una paret de formigó. Vivíem de pany a pany, sap?

Bé, continuem, Nicanor van entrar al "bombo" per al sorteig de mossos i li va tocar el servei militar a Múrcia. Va agafar quatre objectes personals i va partir a Múrcia en quatre trossos iguals. Un cop allà, el sargent Palanciano els va fer formar a tots per a passar revista, quan va ser el torn del nostre amic li va dir:

- ¡¡Picaporte coño!! ¿Es que no te duchas? ¡¡Tienes caspa, mucha caspa!! Tienes caspa en las enclás, en las palmas de las manos y en las Palmas de Gran Canaria.

(Lògicament el van arrestar).

Mesos més tard va esclatar la II Guerra Mundial que va provocar diversos desperfectes en algunes façanes del seu poble. A Nicanor el van posar a la presó com a pres pol·lític, però va aconseguir escapar

en un helicòpter que li havien posat en una immensa barra de pa. El van tornar a empresonar ja que no tenia carnet de conduir aquest tipus de vehicles. Li va arribar judici i la condemna va ser "guillotina perpètua", és dir, li tenien que tallar el cap tots els matins fins al final dels seus dies.

**Els diners dels impostos
del poble de Nicanor**

El seu company de cel·la es va suïcidar d'un tir de guatlla a la Llobatera perquè li van preguntar què opinava del Japó i ell va contestar: "A mi m'agrada much, sobretot si és Japó de Jabug con un poquit de vin".

Després de tot va tornar al seu poble, al poble de sa joventut, tornar a l'arrabal i va vore al Tio Canya. La que sí era una canya!! era Agripina, la filla, amb la que va contraure matrimoni per diferents rituals indígenes i demés misses negres. Amb ella va trobar la Pau (de Madrid), la Fe (de València) i la Vall d'Hebron (de Barcelona). Van tenir dotze fills (nou no eren de Nicanor, però ell no ho sabia).

Va presentar-se a l'alcaldia del poble i això que els veïns van intentar-ho tot per a impedir-ho, encara que va ser inútil. Nicanor va ser proclamat (per ell mateix) i sens dubte, van ser els anys més feliços de la seva vida, ens explica Agripina.

El seu mltin va ser curt però intens: "Benvolguts amics i veïns, d'aquestes muralles on estic parlant, cauré i em trencaré un parell de costelles, però, no penseu que això és tot, ja que, si em doneu un punt de recolçament, una palanca, unes alicates i un tornavis, podré moure aquesta cama que ara mateix tinc dormida. Si el govern central no pren mesures sobre el tema, que prengui el que vullgui que invito jo, i, ademés, com va dir Tutankhamon, "pienso, luego Egipto".

La gent havia marxat cap a casa molt abans de la meitat del discurs, ja només quedava el boig del poble que li va dir: "Molt bé senyor astronauta, ja sap vosté que quan el riu sone és que no estem sords i que més val que voli el meu pardal que cent mans".

Nicanor finalment va caure de la paret on estava.

Transcurren els anys i el nostre biografat va passar de ser tot un xaval a ser tot un ancià, però amb l'esperit jove, ja que continuava fent de sparring per a Tyson (a Nicanor també li falta una orelleta) i d'extra en els capítols de Farmàcia de Guàrdia. La gent l'estimava molt, a Tyson, perquè era el segurata del Pub Army del poble.

Nicanor continuava la seva feina d'autoalcalde que tantes bones estones li havia portat. La seva casa de la vila es trobava en molt males condicions, tenia aluminosi, cirrosi i estava menopàusica, ademés d'una forta halitosis i no menys pronunciada coixera. Estava en unes condicions tant deplorables que un dia, quan Nicanor estava tancant balanços de l'any, quan contava els diners recollits en impostos (pots contar!! Mai millor dit), li va caure tot l'edifici a sobre, sesgant-li la vida. De sobte, un núvol negre, molt negre i molt gran es va "apoderar" d'aquell poblet i, com bon "apoderat" li va buscar contractes en les fires més importants, Magdalena, Falles, Fira d'Abril i Sant Isidre.

Finalment, Nicanor va decidir morir-se, ningú va anar al seu enterrament i ell mateix va tenir que enterrar-se de mala manera. Diu la llegenda que encara dóna la bara pels passadissos de l'ajuntament i que li cante una cançó al seu sogre...